

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **Mgr. A. K.**, zastoupena JUDr. Vilémem Urbišem, advokátem se sídlem Eduarda Beneše 21, Bruntál, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 6. 2008, č. j. 22 Ca 143/2007 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobkyni k rukám jejího zástupce JUDr. Viléma Urbiše náklady řízení ve výši 5712 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 6. 2008, č. j. 22 Ca 143/2007 - 40 bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen stěžovatel“) ze dne 31. 1. 2007, č. j. MSK 144772/2006, kterým bylo zamítnuto odvolání L. K. a žalobkyně (dále jen „účastnice řízení“) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Krnov, odboru životního prostředí ze dne 4. 5. 2006, č. j. RŽP/178/02/231/pa/11, kterým bylo žadateli město Krnov povoleno odstranění stavby vodního díla „Jez v Kostelci v ř. km 74,015“ na vodním toku Opava na pozemku p. č. 5791/1 v k. ú. Krnov-Horní Předměstí

v rozsahu 1/3 vodního díla zavázaného levobřežně. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že podle ustanovení § 88 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“) je k odstranění stavby, pokud nebylo nařízeno, třeba povolení stavebního úřadu, o které může žádat vlastník stavby. Z tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že otázka vlastnictví stavby, která má být odstraněna, je pro vydání povolení stavebního úřadu naprosto zásadní. Právní názor vyjádřený stěžovatelem v napadeném rozhodnutí, že otázka vlastnictví je v posuzované věci nepodstatná, je tedy v rozporu s právní úpravou. Argumentace skutečností, že pro realizaci záměru Povodí Odry, s. p. je odstranění jezu nezbytné, je zcela irrelevantní a rovněž neodpovídající zákonné úpravě. Otázka vlastnictví předmětné stavby je prioritní právní skutečností. V rozporu s tím se správní orgány obou stupňů i za situace, kdy v průběhu celého vodoprávního řízení se řešila především problematika vlastnictví stavby, otázkou vlastnictví zabývaly velice povrchně. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že vycházel z dopisu Okresního úřadu Bruntál ze dne 11. 1. 1999, z něhož vyplývá, že jez je historickým majetkem města Krnova s tím, že údaje z katastru nemovitostí nejsou známy, neboť nebyl proveden zápis vodního díla do katastru. Na základě toho dovodil, že žádost o zrušení vodního díla podala oprávněná právnická osoba, tedy jeho vlastník. Svůj závěr dále opírá o odůvodnění rozhodnutí ministerstva životního prostředí ze dne 3. 4. 2000, č. j. 880/1/275/008/A - 20/00, ve věci zrušení povolení k odběru povrchových vod pro MVE, kde ministerstvo uvedlo, že město Krnov, prohlašující se za vlastníka předmětného jezu, může požádat příslušný vodohospodářský orgán o zrušení tohoto vodohospodářského díla. Tyto podklady, z nichž správní orgán I. stupně vycházel, jsou podle krajského soudu nedostatečné. Vyjádření Okresního úřadu Bruntál v dopise ze dne 11. 1. 1999 je pouze vlastním závěr tohoto správního orgánu, který nemá charakter závazného stanoviska a pro správní orgán I. stupně nevyplývala povinnost se jím řídit. Mohl mu sloužit pouze jako podklad pro jeho vlastní úvahu. Pokud jde o zmiňované rozhodnutí ministerstva životního prostředí, toto nemá ve vztahu k vlastnictví předmětného jezu žádnou vypovídací hodnotu, neboť ministerstvo v něm otázku vlastnictví neřešilo a zabývalo se oprávněními vyplývajících z povolení k nakládání s vodami. Podle krajského soudu je základním zdrojem informací o nemovitostech na území České republiky podle zákona č. 344/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „katastrální zákon“) katastr nemovitostí. Správním orgánům obou stupňů muselo být jednak z výpisu z katastru nemovitostí týkajícího se listu vlastnictví č. 286 pro obec Krnov, k. ú. Horní Předměstí, a jednak z rozsudku Okresního soudu v Bruntále, pobočka v Krnově, ze dne 7. 8. 2003, č. j. 7 C 89/2002 – 55, známo, že vlastnictví k vodní ploše je zapsáno ve prospěch České republiky s právem hospodařit s tímto majetkem státu pro Povodí Odry, s. p. Správní orgán I. stupně však vycházel evidentně pouze z výroku rozsudku soudu, podle něhož byla žaloba zamítnuta, aniž by vyhodnotil jeho odůvodnění, že důvodem zamítnutí žaloby byla skutečnost, že právní stav, jehož určení se žalobci domáhají, tj. určení, že vlastníkem vodního díla – jezu je Česká republika a že právo hospodaření s tímto majetkem přísluší Povodí Odry, s. p., je již zaneseno na LV č. 286 pro obec Krnov, k. ú. Horní Předměstí, a že nebyl shledán právní zájem na duplicitním určení tohoto právního stavu. S tímto závěrem soudu se správní orgán I. stupně nijak nevypořádal, resp. ho nepovažuje za jednoznačný. Na rozdíl od názoru okresního soudu, že jez není samostatnou věcí, a proto právně sdílí režim pozemku tvořícího vodní tok, správní orgány obou stupňů vycházely z názoru, že pokud nebyl proveden zápis jezu, který shodně považují za samostatnou stavbu, do katastru nemovitostí, je nutno dovodit, že údaje z katastru nemovitostí ve vztahu k

vodnímu dílu – jezu nejsou známy. Za této situace měla být otázka vlastnictví jezu řešena jako předběžná otázka než bude vydáno správní rozhodnutí, přičemž důkazní břemeno bylo jednoznačně na městu Krnov jako žadateli o povolení odstranění stavby. Správní orgán I. stupně měl proto vyzvat nikoliv manžele K., ale žadatele k prokázání jeho vlastnického práva. Stěžovatel se ve svém rozhodnutí otázkou vlastnictví k vodnímu dílu nezabýval, ačkoliv šlo o stěžejní bod podaného odvolání, a pouze konstatoval, že vlastnictvím jezu se správní orgán I. stupně v průběhu řízení zabýval dostatečně a na základě doložených dokladů neměl o vlastníku pochybnosti. Žalobní námitku napadající právě závěr správního orgánu I. stupně v otázce vlastnictví vodního díla se stěžovateli nepodařilo kvalifikovaně vyvrátit. Krajský soud proto uzavřel, že stěžovatel se k tomuto odvolacímu důvodu vyjádřil povrchně a nedostatečně, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnosti níž uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V dané věci jde o posouzení, zda vodní dílo Jez v Kostelci je nebo není samostatnou věcí, tj. zda sdílí režim pozemku tvořícího vodní tok. Stěžovatel trvá na tom, že vlastníkem předmětné stavby je město Krnov. Jez byl totiž zbudován z betonových pilířů, přelivnou plochu tvoří dřevěná konstrukce s kamennou výplní. Lze tedy zcela zřetelně vymezit, kde končí pozemek (vodní tok – p. č. 5791/1, k. ú. Horní Předměstí, obec Krnov) a kde začíná jez. Neexistuje žádná překážka bránící jeho faktickému oddělení. Není tedy naplněn jeden z definičních znaků součásti věci, a to, že je jí vše, co nemůže být od ní odděleno. Těmito skutkovými okolnostmi se okresní soud ve svém rozsudku konkrétně nezabýval a jeho závěry uvedené v odůvodnění rozsudku převzal krajský soud. Stěžovatel se vždy zabývá tím, zda je žadatel o odstranění stavby vlastníkem vodního díla. Stěžovateli je známo, že pojem stavby ve veřejném právu nemusí korespondovat s pojmem stavby v právu soukromém. Podle stěžovatele je třeba stavbu - vodní dílo posuzovat pouze se znalostí a vyhodnocením konkrétní situace. Okresní soud v Bruntále však vyšel při závěru o určení vlastníka jezu toliko ze záznamů evidovaných v katastru nemovitostí, když konstatoval, že jez jako součást věci náleží vlastníku pozemku, na kterém se tento jez nachází (tedy České republice - Povodí Odry, s. p.). Tomuto závěru, který byl učiněn pouze v odůvodnění rozsudku, by bylo možné přisvědčit z pohledu dnešní platné právní úpravy, kdy i jezy jsou předmětem evidence v katastru nemovitostí. V případě předmětného jezu je však podle stěžovatele třeba upozornit, že tento není evidován v katastru nemovitostí v souladu s bodem 1., článku II. zákona č. 181/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 254/2001 Sb., jelikož evidence jezů podle dříve platné právní úpravy nebyla nutná, což ovšem ještě neznamená, že tento jez nemůže být samostatnou věcí podle § 119 o. z. Dále se stěžovatel domnívá, že jez, obdobně jako třeba hráz či rybník, může být, a obvykle také bývá, předmětem právních vztahů. V těchto případech se uplatní zásada uvedená v § 120 odst. 2 o. z. Bylo-li by vůbec možné hovořit o jezu jako součásti věci, pak jedině ve vztahu k bývalé přádelně, které sloužil jako jímací zařízení pro Mlýnský potok. Jak přádelna, tak Mlýnský potok i jez byly ve vlastnictví jednoho subjektu, a to Gebrüder Dudel. Podle stěžovatele nešlo o vlastnictví k jedné věci, ale o vlastnictví k souboru jednotlivých věcí. Podle doložených listinných důkazů bylo vlastnictví k těmto věcem převedeno na město Krnov. Stěžovatel se neztotožňuje s tím, jak krajský soud vyhodnotil jeho zmínku o nepodstatnosti otázky vlastnictví k předmětné stavbě, neboť jejím jediným smyslem bylo, že pro samotnou realizaci odstranění stavby je nepodstatné, je-li vlastníkem město Krnov nebo Česká republika - Povodí Odry, s. p., protože oba subjekty mají zájem na odstranění předmětného jezu.

Jeho odstranění je jedním z opatření realizovaných na řece Opavě za účelem protipovodňové ochrany. Stěžovatel dále namítal, že výtka krajského soudu, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, je nekonkrétní a zcela obecná a není seznatelné, čeho se vlastně týká. Stěžovatel má za to, že se předmětnou věcí zabýval dostatečně, o čemž svědčí obsáhlý spis i napadené rozhodnutí. Dále namítal, že mu bylo upřeno jeho právo účastníka řízení na ústní projednání věci před krajským soudem. Ač ve lhůtě mu stanovené vyjádřil nesouhlas s projednáváním věci bez nařízení jednání, bylo ve věci rozhodnuto bez jednání. Tento postup krajský soud vůbec neodůvodnil. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastnice řízení se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s odůvodněním napadeného rozsudku. Krajský soud vyhověl její žalobě, protože stěžovatel si v řízení neujasn timer kdo je vlastníkem předmětného jezu a protože jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. V kasační stížnosti stěžovatel opětovně polemizuje s krajským soudem, zda sporný jez je věcí samostatnou z hlediska práva či nikoliv. Krajský soud dospěl podle účastnice řízení ke správnému závěru, že se stěžovatel vůbec otázkou vlastnictví k vodnímu dílu nezabýval, pouze konstatoval, že vlastnictvím jezu se správní orgán I. stupně v průběhu řízení zabýval dostatečně a na základě doložených dokladů neměl o vlastníku pochybnosti. Krajský soud na základě skutkového stavu, který zjistily správní orgány, provedl právní zhodnocení a dospěl k závěru, že se stěžovateli nepodařilo kvalifikovaně vyvrátit žalobní námitku, že otázku vlastnictví jezu správní orgán I. stupně posoudil nesprávně. Proto neobstojí námitky stěžovatele, které rozvádí v kasační stížnosti ohledně výkladu pojmu stavba, součást věci apod. Takto podrobný výklad neprovedl ani ve svém rozhodnutí, které je totiž pouze shrnutí faktů, které jsou obsahem správního spisu, bez toho, aby obsahovalo myšlenkový postup, který vedl stěžovatele k potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proto účastnice řízení navrhla zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Stěžovatel namítal, že výtka krajského soudu, že je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, je nekonkrétní a zcela obecná. Tuto námitku posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou, protože krajský soud v napadeném rozsudku zcela konkrétně uvedl, že se stěžovatel ve svém rozhodnutí nezabýval otázkou vlastnictví k vodnímu dílu, ačkoliv šlo o stěžejní bod podaného

odvolání. Důvod, proč krajský soud považoval rozhodnutí stěžovatele za nepřezkoumatelné, je proto z rozsudku zřejmý.

Stěžovatel dále namítal, že nebyl odůvodněn postup krajského soudu, který ve věci rozhodl bez jednání, i když stěžovatel vyjádřil nesouhlas s projednáváním věci bez nařízení jednání. Z rozsudku krajského soudu však vyplývá, že krajský soud svůj postup odůvodnil na str. 6 rozsudku, kde je uvedeno, že ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. Ani tato námitka stěžovatele není důvodná, neboť rozsudek krajského soudu v tomto směru není nepřezkoumatelný. Na tom nic nemění ani skutečnost, že odůvodnění tohoto postupu krajským soudem není zcela správné.

V další stížní námitce stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že rozhodl bez jednání, ačkoliv mu písemně oznámil, že s takovým postupem nesouhlasí. Soud rozhoduje bez jednání o věci samé mimo jiné také tehdy, stanoví-li tak zákon (§ 51 odst. 2 s. ř. s.). Podle ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. zruší soud rozhodnutí správního orgánu bez jednání tehdy, dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností nebo proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, a konečně proto, že řízení před správním orgánem bylo zatíženo podstatnou vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Výzva zasílaná soudem účastníkům řízení k vyjádření, zda souhlasí s upuštěním od jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), je procesním úkonem, který soud činí v té fázi řízení, která předchází jeho vlastní rozhodovací činnosti. Pokud tedy soud následně po posouzení věci shledá, že jsou dány důvody pro rozhodnutí bez nařízení jednání, je oprávněn tak učinit. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě byl dán důvod k takovému postupu a závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele, jež jej vedla ke zrušení rozhodnutí stěžovatele bez jednání, považuje za správný. Krajský soud odůvodnil svůj postup ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., podle kterého může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí, přitom se má za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě však stěžovatel podal soudu vyjádření nesouhlasu s projednáním věci bez nařízení jednání. Krajský soud proto nemohl odůvodnit rozhodování bez nařízení jednání ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. Tato vada v řízení před krajským soudem však podle Nejvyššího správního soudu nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele sama o sobě představuje důvod pro zrušení rozhodnutí bez nařízení jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Řízení o odstranění stavby je upraveno v ustanovení § 88 stavebního zákona. Stavební úřad buď odstranění stavby povolí ve smyslu § 88 odst. 4 stavebního zákona (nejde-li o případy uvedené v § 88 odst. 5 stavebního zákona) nebo odstranění stavby nařídí z úřední povinnosti (§ 88 odst. 1 stavebního zákona). Podle odst. 4 citovaného ustanovení je třeba k odstranění stavby, pokud nebylo nařízeno, povolení stavebního úřadu, přičemž o povolení může žádat vlastník stavby. Z tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že povolení k odstranění stavby lze vydat jen jejímu vlastníkov. Jiná osoba než vlastník není procesně legitimována k podání návrhu na zahájení řízení o odstranění stavby. Názor krajského soudu, že otázka vlastnictví stavby, která má být odstraněna, je pro vydání

povolení stavebního úřadu naprosto zásadní, je tudíž zcela v souladu se zákonem. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že jediným smyslem poznámky o nepodstatnosti otázky vlastnictví k předmětné stavbě bylo, že pro samotnou realizaci odstranění stavby Nejvyšší správní soud sílí názor s krajským soudem, že argumentace stěžovatele v jeho rozhodnutí, že je nepodstatné, je-li vlastníkem město Krnov nebo Česká republika - Povodí Odry, s.p., neboť oba subjekty mají zájem na odstranění předmětného jezu, je právně irelevantní a není rozhodné, jaký měla tato argumentace účel. Otázka vlastnictví předmětné stavby je v dané věci prioritní právní otázkou.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že jeho rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné, a v důsledku toho nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se předmětnou věcí zabýval dostatečně, o čemž svědčí obsáhlý spis i samotné znění rozhodnutí. K tomu Nejvyšší správní soud především uvádí, že z rozhodnutí správního orgánu musí vždy vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle. I z rozhodnutí správního orgánu musí být zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v odvolání a proč jeho odvolací námitky považuje za nedůvodné.

V odůvodnění svého rozhodnutí stěžovatel nejprve rozsáhle konstatoval průběh správního řízení, poté vyslovil závěr, že otázkou vlastnictví předmětné stavby jezu se správní orgán I. stupně v průběhu správního řízení i v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně zabýval a že na základě doložených dokladů neměl o vlastníku pochybnosti. Tento závěr stěžovatel již více neodůvodnil. Ze správního spisu přitom vyplývá, že účastnice řízení v odvolání uvedla, že vlastnictví stavby je základní předběžná otázka, o které si byl správní orgán povinen učinit spolehlivé skutkové zjištění před vydáním rozhodnutí, přičemž uvedla obsáhlou argumentaci pro toto tvrzení. S jejími konkrétními námitkami se stěžovatel vůbec nevypořádal a omezil se pouze na to, že názor účastnice řízení, že předmětný jez nelze oddělit od vodního toku, není v souladu s právními předpisy a odkázal na ustanovení § 120 odst. 2 o. z. a § 139b odst. 1 stavebního zákona. Stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí především zcela ignoroval námitku účastnice řízení, že předmětný jez byl postaven před 1. 1. 1951, kdy ještě platila zásada, že stavby právně sdílí osud pozemku. Za této situace tedy lze shodně s krajským soudem konstatovat, že napadené rozhodnutí stěžovatele z hlediska přezkoumatelnosti neobstojí. I když stěžovatel v rozhodnutí rekapituloval obsah správního řízení a poté uvedl svůj právní závěr, nelze přehlédnout, že v jeho odůvodnění absentuje především úvahy, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastnice řízení obsaženou v odvolání. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbořením právní problematiky v kasační stížnosti brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58, dostupný na www.nssoud.cz).

S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů. Účastnice řízení měla v řízení úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a vyjádření ke kasační stížnosti) podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „vyhláška“) a náhrady hotových výdajů 2x300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, (§ 14a odst. 1 vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 912 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 5712 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu